

❦
❦
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

❦ צֵמֶר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "צֶדֶק צִנְי מִקֹּוה שִׁדָּךְ צֵחֵד מִסְפְּרֵי רִבְצֵי יֵהִי תִיקוֹן לְכָל" ❦
 ❦ "זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ❦

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י"ט אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹהַר"ן הַיְיִפוּי:

הַיּוֹרָה סָה

וַיֹּאמֶר בְּעִז אֵל רוּת, הֲלֹא שָׁמַעְתָּ בְּתִי, אֵל תִּלְכִי לְלֶקֶט
 בַּשָּׂדֶה אַחֵר, וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה וְכוּ'. עֵינֶיךָ
 בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן, וְהִלַּכְתְּ אַחֲרֵיהֶן, הֲלֹא צִוִּיתִי אֶת
 הַנְּעָרִים לְבִלְתִּי נָגְעֶךָ. וְצָמַת, וְהִלַּכְתְּ אֵל הַכִּלִּים וְשָׂתִית,

מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבּוּן הַנְּעָרִים (רוּת ב):

א דַע, כִּי יֵשׁ שָׂדֶה, וְשֵׁם גְּדֻלִים אֵילָנוֹת וְעֹשְׂבִים יָפִים וְנָאִים
 מְאֹד. וְגִדֵּל יִקַּר יָפִי הַשָּׂדֶה וְגִדּוּלָיו אֵי אֶפְשָׁר לְסַפֵּר,
 אֲשֶׁרֵי עֵיז רָאֲתָה זֹאת. וְאֵילָנוֹת וְעֹשְׂבִים, הֵם בְּחִינַת נְשָׁמוֹת
 קְדוֹשׁוֹת הַגְּדֻלִים שָׁם. וַיֵּשׁ כַּמָּה וְכַמָּה נְשָׁמוֹת עֶרְמוֹת, שֶׁהֵם נָעִים
 וְנָדִים מְחוּץ לַשָּׂדֶה, וּמְמַתִּינִים וּמְצַפִּים עַל תִּקּוֹן, שְׁיִוְכְלוּ לָשׁוּב
 וּלְכַנֵּס אֵל מְקוֹמָם. וְגַם אֶפְלוּ נְשָׁמָה גְּדוּלָה, שְׂבָה תְלוּיִים כַּמָּה
 נְשָׁמוֹת, לְפַעֲמִים כְּשֶׁהִיא יוֹצֵאת לַחוּץ, קָשָׁה לָהּ לַחֲזוֹר לְשָׁם. וְהֵם
 כָּלֵם מְבַקְשִׁים וּמְצַפִּים עַל בַּעַל הַשָּׂדֶה, שְׁיִוְכַל לְהַתְעַסֵּק בְּצַרְךָ
 תִּקּוּנָם. וַיֵּשׁ נְשָׁמָה, שֶׁתִּקּוּנָה עַל־יַדֵּי מִיתָה שֶׁל אֶחָד, אוֹ עַל־יַדֵּי
 מִצְוָה וְעִבּוּדָה שֶׁל אֶחָד:

וְכִי שְׂרוּצָה לַחֲגֹר מְתַנָּיו, לְהַכְנִיֵס עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת הוּא הַבַּעַל
 הַשָּׂדֶה, צָרִיךְ לְהִיּוֹת אִישׁ אָמוּד וְתַקִּיף, וְגִבּוֹר חֵיל, וְחָכֵם,
 וְצַדִּיק גְּדוֹל מְאֹד. כִּי צָרִיךְ לְהִיּוֹת אָדָם גְּדוֹל וּמְפֹלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד.
 וַיֵּשׁ אֶחָד, שְׁאִינוֹ יָכוֹל לְגַמֵּר הָעֵנִין כִּי אִם עִם מִיתָתוֹ. וְאֶפְלוּ לָזֶה
 צָרִיךְ לְהִיּוֹת גְּדוֹל מְאֹד, כִּי יֵשׁ כַּמָּה וְכַמָּה גְּדוּלִים, שְׁאֶפְלוּ עִם

מיתתם לא יועילו. רק אם יש אדם גדול ומפלג במעלה מאד
 מאד, יכול לגמר מה שצריך בחיים חיותו. כי הרבה יסורין
 ודברים קשים עוברין עליו, אך על ידי גדלותו ומעלתו עובר על
 כלם, ועושה פעולת השדה כמו שצריך: וכשזוכה לתקן הנשמות
 ולהכניסם, אזי טוב ויפה מאד להתפלל, כי אזי התפלה על
 תקונה:

וזה הבעל השדה, הוא משגיח ומשתדל תמיד להשקות
 האילנות ולגדלם, ובשאר תקוני השדה. ולהרחיק
 האילנות זה מזה הרחקה הראוי, שלא יכחיש אחד את חברו. כי
 לפעמים צריך להראות למקרב גדול הרחקה גדולה, כדי שלא
 יכחיש את חברו:

ב ודע, שכשהנשמות עושין פרות שעושין רצונו של מקום.
 אזי מאירין עיני בעל השדה, ויכולין להיות צופין
 ורואין במקום שצריך. וזה בחינת (במדבר כ"ג): "שדה צופים". אבל
 כשאין עושין רצונו יתברך, חם ושלום, אזי נתחשכים עיניו, חם
 ושלום. וזה בחינת: "שדה בוכים" (אהלות פרק י"ח מעד קטן ה: עין שם),
 כי בכי הוא קלקול הראות, כמו שכתוב (קהלת י"ב): "ושבו העבים
 אחר הגשם", ודרשו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת קנ"א): 'זה
 הראות שהולך אחר הכבי'. וכשעיניו מאירות וצופות, בבחינת
 'שדה צופים' הנ"ל, אזי יכול להסתכל בכל אחד ואחד, להביאו
 אל התכלית. הינו שיכול להסתכל בהדבור של כל אחד, אם אינו
 על תקונו בשלמות, מחמת שרחוק מהתכלית עדין, אזי הוא
 מביאו אל התכלית, ואז הדבור כהגון בשלמות.

כי כל דבור ודבור הוא עולם מלא, וכשאדם עומד להתפלל,
 ומדבר דבורי התפלה, אזי הוא מלקט ציצים ופרחים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְרַח – אָמַר מִוֹהַרְנֵי"ת זִצְיָ"ל "לְעֵד לְעֵד מִקֻּוֹה שִׁדְךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַ"ל"
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "מנחת יואב" שע"י ישיבת תיקון המידות

וְשׁוֹשְׁנִים נָאִים. כְּאָדָם הַהוֹלֵךְ בְּשֹׁדָה, וּמְלַקֵּט שׁוֹשְׁנִים וּפְרָחִים
נָאִים אַחַת לְאַחַת, עַד שְׁעוֹשֶׂה אֲגָדָה אַחַת. וְאַחֲר־כֵּן מְלַקֵּט עוֹד
אַחַת לְאַחַת וְעוֹשֶׂה אֲגָדָה אַחֶרֶת וּמְחַבְּרֵם יַחַד, וְכֵן הוֹלֵךְ וּמְלַקֵּט
וּמְקַבֵּץ כַּמָּה וְכַמָּה אֲגָדוֹת יָפִים וְנָאִים. כְּמוֹ כֵן הוּא הוֹלֵךְ בְּתַפְלָה
מֵאוֹת לְאוֹת, עַד שְׁמַתְחַבְּרִים כַּמָּה אוֹתִיּוֹת, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם דְּבוֹר.
וְכֵן עוֹשֶׂה בְּתַבּוֹת שְׁלֵמוֹת, וְאַחֲר־כֵּן נִתְחַבְּרִין שְׁתֵּי הַתַּבּוֹת.
וְאַחֲר־כֵּן הוֹלֵךְ וּמְלַקֵּט יוֹתֵר, עַד שְׁגוֹמֵר בְּרָכָה אַחַת. וְאַחֲר־כֵּן
מְלַקֵּט יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְהוֹלֵךְ מֵאֲבוֹת לְגַבּוֹרוֹת, וּמְגַבּוֹרוֹת לְקַדְשׁוֹת,
וְכֵן הוֹלֵךְ לְהֵלֵךְ יוֹתֵר. מִי יִפְאֵר גְּדֹל פְּאֵר הַלְקוּטִים וְהַקְּבוּצִים,
שְׁאָדָם מְלַקֵּט וּמְקַבֵּץ בְּדַבּוּרֵי הַתַּפְלָה.

וְכַשֶּׁהֲדַבּוּר יוֹצֵא, וְהַדְּבוֹר הוּא יוֹצֵא מִהֲנַפֵּשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב

(בְּרֵאשִׁית ב): "וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה", וְתַרְגוּמוֹ:
'לְרוּחַ מְמַלְלָא'. וְהַדְּבוֹר בָּא וְנִשְׁמַע לְאֲזַנָּיו, כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זְכוּרֵנוּם לְבְרָכָה (בְּרֵכוֹת ט"ו) 'הִשְׁמַע לְאֲזַנֶיךָ מֵהַ שְׂאֵתָה מוֹצִיא
בְּפִיךָ'. אֲזַי הַדְּבוֹר מְבַקֵּשׁ וּמִתְחַנֵּן מִהֲנַפֵּשׁ, לְבַל תִּפְרֹד מִמֶּנּוּ.
וְתַכֵּף כְּשִׁיּוֹצֵא אוֹת רֵאשׁוּנָה, כְּגוֹן אוֹת בֵּי"ת מִתַּבַּת בְּרוּךְ, אֲזַי
מְבַקֵּשׁ וּמִתְחַנֵּן מִהֲנַפֵּשׁ לְבַל תִּפְרֹד מִמֶּנּוּ. כִּי אֵיךְ תּוּכַל לְהַתְּפַרֵּד
מִמֶּנּוּ, לְגַדֵּל הַהִתְקַשְּׁרוֹת וְהַאֲהָבָה שֵׁישׁ בֵּינֵינוּ. כִּי אַתָּה רוֹאֵה אֶת
יָקָר יָפִי וְזִיוֵי וְהַדְּרֵי וְתַפְאֲרֹתֵי, וְאֵיךְ תּוּכַל לְנַתֵּק עֲצָמְךָ מִמֶּנּוּ
וְלִפְרֹד מֵאֵתֵי. הֵן אָמַת, שְׂאֵתָה צָרִיךְ לִילֵךְ יוֹתֵר, כְּדֵי לְלַקֵּט עוֹד
סְגָלוֹת יְקָרוֹת וְחִמּוּדוֹת גְּדוֹלוֹת, אֲבָל אֵיךְ תּוּכַל לִפְרֹד מִמֶּנּוּ
וְלִשְׁכַּח אוֹתֵי, עַל כָּל פָּנִים תִּרְאֶה שְׁבַכְּל מְקוֹם שְׁתִּילֵךְ וְתָבוֹא לְשֵׁם
לֹא תִשְׁכַּח אוֹתֵי, וְלֹא תִפְרֹד מִמֶּנּוּ. מְכַל שְׁכֵן כְּשִׁגּוֹמֵר תִּבָּה אַחַת,
אֲזַי כָּל הַתַּבָּה מְבַקֵּשׁת כָּל הַנֶּ"ל. וּמְלַפֶּפֶת וּמְחַבְּקֶת אוֹתוֹ, וְאֵינָה
מִנְחַת אוֹתוֹ לִילֵךְ מֵאֵתָה כַּנֶּ"ל.

ובאמת הוא צריך ומכרח לדבר עוד הרבה דבורים, וכמה ברכות וענינים עד גמר התפלה. על כן הכלל שצריך לעשות אחד מכל התפלה כלה. ובכל דבור שמדבר, יהיה נמצא שם כל הדבורים של התפלה ומהתחלת התפלה עד הסוף יהיה הכל אחד. וכשעומד בהדבור האחרון של התפלה, יהיה עדין עומד בתבה ראשונה של התפלה. כדי שעל-ידי-זה יוכל להתפלל כל התפלה כלה, ואף-על-פי-כן לא יתפרד אפלו מאות ראשונה של התפלה:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

ויאמר בעז אל רות - סה

א יש שדה העליונה ששם גדלים כל הנשמות ואלו הנשמות צריכים בעל שדה שיעסק בתקונם. וכל מי שרוצה לרחם על נשמתו שלא תהיה ערמה ונעה ונדה מחוץ לשדה צריך לבקש ולהתחנן הרבה לפני השם יתברך כל ימיו, שיזכה להתקרב לצדיק הזה שהוא בעל השדה. שהוא מסתכל על כל אחד להביאו אל התכלית שהוא כולו אחד וכלו טוב כמבאר לקמן אות ב ואות ג. כי אי אפשר לבוא אל התכלית הטוב הנצחי כי אם על-ידי הצדיק הזה שהוא בחינת בעל השדה:

ב עקר שלמות התפלה הוא כשזוכה לבוא אל התכלית לעשות אחד מכל התפלה. כי כשאדם עומד להתפלל כשמתחיל לומר התבה הראשונה כגון תבת ברוך, תכף כשיוצאת האות הראשונה מהתבה כגון אות ב מתבת ברוך אז האות מבקשת ומתחננת מהנפש לבל תפרד ממנה, ואינה מנחת את הנפש לילך ולדבר יותר ומחבקת ומלפפת את הנפש ומבקשת אותה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרי
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְבַל תִּפְרֹד מִמְּנָה. וּמִכָּל שֶׁכֶן כְּשֶׁגּוֹמֵר תְּבָה אַחַת אִז כָּל הַתְּבָה
מִחֲבִיקָת וְאוֹחֶזֶת אֶת הַנֶּפֶשׁ וְאֵינָה מִנְחַת אוֹתָהּ לִילָךְ מִמְּנָה לְדַבֵּר
שָׂאֵר דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה. כִּי כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל וּמְדַבֵּר דְּבוּרֵי
הַתְּפִלָּה אִז הוּא מְלַקֵּט צִיצִים וּפְרָחִים וְשׁוֹשְׁנִים נָאִים. כְּאָדָם
הַהוֹלֵךְ בַּשָּׂדֶה וּמְלַקֵּט שׁוֹשְׁנִים וּפְרָחִים נָאִים אַחַת לְאַחַת עַד
שֶׁעוֹשֶׂה אֲגָדָה אַחַת, וְאַחֲר־כֵּן מְלַקֵּט עוֹד אַחַת לְאַחַת וְעוֹשֶׂה
אֲגָדָה אַחֶרֶת וּמְחַבֵּר יָחַד וְכֵן הוֹלֵךְ וּמְלַקֵּט וּמְקַבֵּץ כַּמָּה וְכַמָּה
אֲגָדוֹת יְפוֹת וְנָאוֹת. כְּמוֹ כֵן הוּא הוֹלֵךְ בַּתְּפִלָּה מֵאוֹת לְאוֹת עַד
שֶׁנִּתְחַבְּרִים כַּמָּה אוֹתִיּוֹת וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם דְּבוּר וְתְבָה וְאַחֲר־כֵּן
הוֹלֵךְ וּמְחַבֵּר עוֹד כַּמָּה אוֹתִיּוֹת וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם תְּבָה שְׁנִיָּה וְכוּ'
וְאַחֲר־כֵּן נִתְחַבְּרִים שְׁתֵּי הַתְּבוֹת. וְאַחֲר־כֵּן הוֹלֵךְ וּמְלַקֵּט יוֹתֵר עַד
שֶׁגּוֹמֵר בְּרָכָה אַחַת וְאַחֲר־כֵּן מְלַקֵּט יוֹתֵר וְיוֹתֵר וְהוֹלֵךְ מֵאֲבוֹת
לְגַבּוּרוֹת וּמְגַבּוּרוֹת לְקִדְשׁוֹת וְכֵן הוֹלֵךְ לְהֵלֵךְ יוֹתֵר. וּמִי יִפְאָר גִּדְל
פָּאֵר הַלְקוּטִים וְהַקְּבוּצִים שֶׁאָדָם מְלַקֵּט וּמְקַבֵּץ בְּדְבוּרֵי הַתְּפִלָּה.
וְכִשְׁהַדְּבוּר יוֹצֵא וְהַדְּבוּר יוֹצֵא מִהַנֶּפֶשׁ וּבָא וְנִשְׁמָע לְאָזְנָיו אִז
הַדְּבוּר מְבַקֵּשׁ מִהַנֶּפֶשׁ וְאֵינּוּ מְנִיחַ אוֹתָהּ לִילָךְ יוֹתֵר וּמְחַבֵּק
וּמְלַפֵּף אוֹתָהּ לְבַל תִּלְךְ וְתִפְרֹד מִמְּנֵו כִּנ"ל. כִּי אֵיךְ תּוּכַל לִילָךְ
מִמְּנֵי הֵלֵא אַתָּה רוּאָה אֶת יָקָר יִפְיֵי וְזִיוֵי וְהַדְּרֵי וְתִפְאָרְתִּי, כִּי הֵלֵא
אֲנִי תִבֵּת בְּרוּךְ וְשִׁמְעֵנָּה מֵה שֶׁאַתָּה מְדַבֵּר וְהַשְׁמָע לְאָזְנֶיךָ מֵה
שֶׁאַתָּה מוֹצֵא מִפִּיךָ. וְאֵיךְ תּוּכַל לִילָךְ יוֹתֵר כִּדֵּי לְלַקֵּט עוֹד סְגֻלוֹת
יְקָרוֹת וְחִמּוּדוֹת גְּדוֹלוֹת, כִּי אֵיךְ תּוּכַל לְפָרֵד מֵאֵתִי וְלִשְׁכַּח אוֹתִי,
עַל כָּל פָּנִים תִּרְאֶה שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁתִּלְךְ וְתִבּוֹא לְשֵׁם לֹא תִשְׁכַּח
אוֹתִי וְלֹא תִפְרֹד מִמְּנֵי. עַל כֵּן עֲקָר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה הִיא כְּשֶׁזּוֹכֶה
לַעֲשׂוֹת אֶחָד מִכָּל הַתְּפִלָּה, וְכִשְׁעוֹמֵד בְּתְבָה אַחֲרוֹנָה שֶׁל הַתְּפִלָּה
יְהִי עֵדִין עוֹמֵד בְּתְבָה הָרֵאוּשׁוֹנָה. שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה לְעוֹלָם אֵינּוּ נִפְרֵד

מן האות הראשונה של התפלה אפלו בגמר התפלה. ואז התפלה בשלמות, אבל לזכות לזה אי אפשר כי אם על ידי הצדיק הגדול האמתי שהוא בחינת בעל השדה העליונה, שהוא יכול להביא את כל אחד אל התכלית האמתי שהוא כלו טוב וכלו אחד. ועל ידי זה יזכה לעשות אחד מכל התפלה שזהו עקר שלמות התפלה כנ"ל:

סדר היי מוהר"ן היום:

תלח (ב) פעם אחת היה מדבר עמנו, והיה מרבה לדבר אז מענין מעלת ההתבודדות, והיה מפליג מאד בשבח מעלת גדלת הנהגה זו. ואמר שאי אפשר לצוות לאנשים שינהגו הנהגה זו כי אם שעה אחת ביום, כי אי אפשר להכביד עליהם יותר. אבל באמת היו צריכים שיהיה להם כל היום התבודדות. ודבר אז מאד בענין זה, וכמה שיחות נאות ויפות נשמע אז מפיו הקדוש מענין מעלת ההתבודדות העולה על הכל. ואמר, הלא יכולים ללחש על קני שרפה שקורין ביקם [רוכה] שלא תהיה מורה [מען קאן פאר שפרעכן א ביקם זי זאל ניט שיסן]. כי הדבור יש לו כח גדול, והבן היטב. והיה מאריך בשיחה זו כל היום, אשרי שיאחז בזה:

תלט (ג) בראש השנה האחרון באומין היה אצלו נכדו החכם במר ישראל בן חתנו הנגיד מורנו הרב יצחק אייזיק מקרימינטשק. ונכדו היה עדין נער קטן בן שלש או ארבע שנים, ורבנו זכרוננו לברכה היה כבד עליו החולאת שלו כי היה סמוך להסתלקותו. ענה ואמר לנכדו הנ"ל ישראל התפלל עלי להשם יתברך שאשוב לבריאותי, השיב תן לי הזייגיריל שלך ואתפלל עליך. ענה רבנו זכרוננו לברכה הראיתם שכבר הוא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תריב - צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָהּ תִּזְעַר לְ"צֶדֶק צֹמֵחַ מִקֻּוֹה שִׁדְדָה צִדְדָה מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַל" -
"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

גוֹטְטֵר יוֹד (כִּינּוּי לַאֲדַמוּ"ר) כִּי מִצְוָה שְׂאֵתָן לּוֹ חֶפֶץ בְּשִׁבִיל שְׂוִית־פִּלֵּל, וְנָתַן לּוֹ. וְלָקַח הַנֶּעֱר הַזֵּי יִגְיִרִיל וְהִלֵּךְ לּוֹ וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן: גָּאָט גָּאָט לָאז דְּעֵר זֵיידֶע זֵיין גִּיזוֹנֵד. [הַשֵּׁם הַשֵּׁם הַנִּחַ שְׁהַסְבָּא יְהִיָּה בְּרִיא], וְהִתְחִילוּ לְשַׁחֵק הָעוֹמְדִים שָׁם. עָנָה רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה וְאָמַר כָּךְ צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְכִי אֵיךְ מִתְפַּלְּלִין לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֵנִין אַחֵר. כְּלוּמַר שְׂכָךְ עֵקֶר הַתְּפִלָּה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּפִשְׁטוּת גָּמוּר כְּתִינוּק לְפָנֵי אָבִיו, כְּאֲשֶׁר יִדְבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוּ: תַּמ (ד) אָמַר אֲפִילוֹ כְּשֵׁאִין יְכוּלִין לְדַבֵּר בְּהַתְּבוּדוֹת רַק תִּבְתּוּ רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם גַּם־כֵּן טוֹב מְאֹד. אָמַר שְׂיִכּוּלִין לְהַכִּיר בְּאַחֵר אִם יֵשׁ לּוֹ הַתְּבוּדוֹת:

תַּמָּא (ה) לְאַחַד צְוָה רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה שְׂוִיָּהּ לּוֹ הַתְּבוּדוֹת פֶּעַם אַחַת בַּיּוֹם וּפֶעַם אַחַת בַּלַּיְלָה.

פֶּעַם אַחַת שָׂאֵל רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה לְאִישׁ אֶחָד מֵאַנְשֵׁי אִם הוּא רָגִיל לְהִיזוֹת גּוֹנֵחַ וּמִתְאַנֵּחַ שְׂקוֹרִין קָרַע־כָּצִין בְּשַׁעַת הַתְּבוּדוֹת, וְהַשִּׁיב לּוֹ אֵין [כֵּן]. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ עוֹד אִם הוּא גּוֹנֵחַ וּמִתְאַנֵּחַ מֵעַמֻּק הַלֵּב, עָנָה וְאָמַר לּוֹ, רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה, כְּשֵׁאֲנִי עוֹשֶׂה גְּנִיחָה וְאַנְחָה אֲזִי אִם אֲנִי אוֹחֵז יָדֵי עַל הַשְּׁלָחַן אֲזִי בְּשַׁעַת הַאֲנָחָה, אֲזִי אִי אֶפְשָׁר לִי אַחֲר־כָּךְ לְהָרִים וְלִטֹּל אֶת יָדֵי מֵעַל הַשְּׁלָחַן, וְצָרִיךְ אֲנִי לְהַמְתִּין אִיזָה שְׁעָה עַד שְׁחוֹזֵר בִּי כֹחִי.

פֶּעַם אַחַת אָחֵז רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה אֶת הָרַב רַבִּי שְׂמוּאֵל אֵיִזִיק כְּנֶגֶד לְבוֹ וְאָמַר לּוֹ, בְּשִׁבִיל מְעַט דָּם כְּזֶה, הִינּוּ שְׂבַחֲלֵל הַלֵּב תֵּאבֵד אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה וְהָעוֹלָם הַבָּא (וּבְלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֵנוּ אֵיבֶעֱר אַבְיָסְעֵלִי בְּלִיט זְאֵלְסְטוּ אָן וְוֵעֲרִין דִּיא וְוֵעֲלֵט אֵין יַעֲנֶע וְוֵעֲלֵט, קָרַע־כָּטִין זִי אוֹס) וְתִהְיֶה רָגִיל לְהַתְּאַנֵּחַ הָרַבֵּה עַד שֶׁתְּפֹטֵר אוֹתוֹ וְתִכְנִיעַ הָרַע שְׂבוּ, וְתִזְכָּה לְבַחֲיַנֵּת וְלְבִי חָלֵל בְּקַרְבִּי.

פֶּעַם אַחַת דִּבֶּר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה עִם רַבֵּי יַעֲקֹב יוֹסֵף מֵעַנְיֵן
 עֲבוּדַת הַשֵּׁם כְּדַרְכוֹ תְּמִיד, וְסִפֵּר לוֹ מִשָּׁל לְמַלְךְ שֶׁשָּׁלַח אֶת בְּנוֹ
 לְמַרְחָקִים לְלַמֵּד חֲכָמוֹת. אַחֲר־כֵּן בָּא הַבֵּן לְבֵית הַמֶּלֶךְ מְלַמֵּד בְּכָל
 הַחֲכָמוֹת כָּרְאוּי. פֶּעַם אַחַת צִוָּה הַמֶּלֶךְ עַל הַבֵּן לְקַח אִיזָה אֶבֶן
 גָּדוֹל מְאֹד כְּמוֹ אֶבֶן הַרְחִים, וְלִטֹּל וְלִשָּׂא אוֹתוֹ עַל עֲלִיּוֹת בֵּיתוֹ.
 וּמִסְתַּמָּא לֹא הָיָה יָכוֹל הַבֵּן הַזֶּה לְשָׂא וּלְרוֹם אֶת הָאֶבֶן כִּי הָיָה
 אֶבֶן גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד. וְנִצְטַעַר הַבֵּן מְאֹד עַל שְׂאֵי אֶפְשָׁר לוֹ
 לְמַלְאֵת רְצוֹן אָבִיו הַמֶּלֶךְ, עַד שֶׁגָּלָה לוֹ הַמֶּלֶךְ דַּעְתּוֹ אַחֲר־כֵּן
 וְאָמַר לוֹ הֲיִעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ שְׂאֵנִי אֲצִוֶּה עָלֶיךָ דָּבָר כָּבֵד כְּזֶה, לְקַחַת
 אֶת הָאֶבֶן כְּמוֹ שֶׁהוּא וְלִשָּׂא וּלְרוֹם אוֹתוֹ, הֲתוּכָל לַעֲשׂוֹת דָּבָר זֶה
 עַל־פִּי חֲכָמְתְּךָ הַגְּדוֹלָה. אֵךְ אֵין כּוֹנֵנִתִי לָזֶה כִּלְל, רַק כּוֹנֵנִתִי הָיָה
 שֶׁתִּקַּח פְּטִישׁ חָזֵק וְתַכֶּה וְתַפּוּצֵץ אֶת הָאֶבֶן לְחֲתִיכוֹת קְטַנּוֹת,
 וּבְזֶה תוּכַל לְהַעֲלוֹת אוֹתוֹ עַל הָעֲלִיָּה.

כְּמוֹ כֵּן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ צִוָּה עָלֵינוּ שֶׁנִּשְׂא לְבַבְנוּ אֶל כַּפִּים אֶל אֵל
 בְּשָׂמִים, וּלְבַבְנוּ הוּא לֵב הָאֶבֶן. וְהוּא אֶבֶן גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד וְאֵי
 אֶפְשָׁר לְהָרִים אוֹתוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשׁוּם אִפְּן, רַק עַל־יְדֵי שֶׁנִּקַּח
 פְּטִישׁ וְנִשְׁבַּר וְנִפּוּצֵץ אֶת לֵב הָאֶבֶן וְאֵז נוּכַל לְהָרִים אוֹתוֹ.
 וְהַפְּטִישׁ הוּא הַדְּבֹר, עַד כִּאֵן הַמֶּשָּׁל. וְהַבֵּן.

פֶּעַם אַחַת דִּבֶּר רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה שְׂצָרִיכִין לְעַסֵּק הַרְבֵּה
 בְּאַמִּירַת תְּהִלִּים וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת וְהַתְּבוּדוֹת וְכוּ'. וְשָׂאֵל אוֹתוֹ
 הַרַב רַבֵּי יוֹדֵל זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה אֵיךְ לִזְקָחִין לֵב (רְצוֹנוֹ לִזְמַר אֵיךְ זֹכִין
 שְׂיִהְיוּ הַדְּבֹרִים בְּהַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב). הַשֵּׁיב לוֹ רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה,
 תֹּאמְרוּ לִי אֵצֶל אִיזָה צְדִיק קִבְּלָתֶם הַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב, הָעֵקֶר הוּא
 הָאַמִּירָה בִּפְהָ. רְצוֹנוֹ לִזְמַר לְהַרְבּוֹת בְּדְבֹרִים שֶׁל תַּחֲנוּת
 וּבִקְשׁוֹת בִּפְהָ, וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב בָּא מִמִּילָא:

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תריך - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שיהי צדק מצד רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

סדר לקוטי עיצות הימני:

כז יכולין לצעק בקול דממה דקה בצעקה גדולה מאד, ושום אדם לא ישמע כלל, כי אינו מוציא שום קול לחוץ, רק הוא מציר היטב הצעקה במחשבה וכו'. עין בפנים הענין (שם).

כח לב נשבר יקר מאד. ודע, שלב נשבר ועצבות אינם ענין אחד כלל, כי עצבות הוא כמו שהיא בכעס וברגז, אבל לב נשבר הוא כבן המתחטא לפני אביו, כתינוק שבוכה וקובל לפני אביו על שנתרחק ממנו, וזה יקר וחביב לפני השם יתברך. והיה טוב שיהיה לו לב נשבר כל היום, אך מחמת שרב בני אדם יכולין בקל לבוא מלב נשבר לעצבות, שהוא מזיק מאד מאד, רחמנא לצלן, כמבאר כמה פעמים (ועיין ב'שמחה' אותיות ג, כג). על-כן צריכין ליחד לו איזה שעות ביום לפרש שיחתו בלב נשבר, ואז לבד יהיה לו לב נשבר ושאר כל היום יהיה בשמחה (שם; ועין ב'שמחה' רבוי האזהרות והעצות להיות בשמחה תמיד).

התחזקות

א מי שרוצה לשוב להשם יתברך צריך להיות בקי בהלכה מאד, שלא יפיל ולא ירחק אותו שום דבר בעולם בין בעליה ובין בירידה, ובכל מה שיעבר עליו יחזק את עצמו [שקורין: "דערהאלטיין-זיד"] ויקים: "אם אפס שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד", שגם בשאלת-תחיתו יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא, בבחינת "ואציעה שאול הנד" (לקוטי-מוהר"ן ו; וע' תשובה, אות י).

ב עקר גדלתו של הקדוש-ברוך-הוא, שגם הרחוקים ממנו יתברך מאד מאד, גם המה יתקרבו לעבודתו, ובזה נתיקר ונתעלה שמו

יתברך למעלה ולמטה. על-כן אין לאדם ליאש את עצמו
 מלהתקרב לעבודת-השם מחמת שנתיחק מאד מהשם יתברך
 על-ידי חטאיו המרבים, אף שהרבה לעשות הרע, חס ושלום, כי
 אדרבא מפנו דיקא יתעלה וישתבח ויתגדל כבודו יתברך ביותר
 כנ"ל. אבל עקר התקרבות הרחוקים להשם יתברך הוא על-ידי
 צדיקי הדור (שם סימן י).

סדר שיחות הר"ן היומני:

רנו שבח את אקדמות מאד מאד ואמר: שישראל מחמת שהם
 משקעים ורגילים כל כך בטוב, על כן אין מרגישים כל כך את
 שבח מעלת גדלת השבח הקדוש הזה של אקדמות שאומרים
 בשבועות ואמר: מי שיודע מעלת השיר של אקדמות עם הנגון
 שלו כמו שרגילין העולם לומר אותו בנגון הידוע, הוא דבר נפלא
 וחדוש גדול מאד והתחיל לומר קצת איזה תבות מאקדמות עם
 הנגון ואמר שאקדמות הוא שיר של חשק (עין בהפעשה של הפערגיר
 שם מדבר משיר של חשק) כל זה ספר בשבועות אחר הפלת שחרית
 בבקר השכם כנהוג בשבועות, והיה יושב אצל הסעדה של
 מאכלי חלב וכבר התפללו בבית הכנסת פעם שני, וזמר החזן
 אקדמות, ואז דבר עמנו ממעלת השיר הקדוש הזה והפליג
 במעלתו מאד:

רנו אומר: שיודע כל מה שחטא האדם ואמר (תהלים לד-טז): "עיני
 ה' אל צדיקים", הינו שהצדיקים יש להם עיני ה' וזהו "עיני ה'
 אל צדיקים", שעניני ה' הם אצל הצדיקים, ועל כן בודאי הם
 יכולים להסתכל בעיני ה' ולדעת כל מה שעבר האדם ולכמה בני
 אדם גלה ואמר להם כל מה שעברו:

רנח הוכיח אותנו מאד לעשות מצוות הרבה והנראה מפונתו

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תרטז ❦ צִמְרָן מְנוּחָה רַבִּית זִצְ"ל "צִדְקָה צְדִיק מְקוּוֹה שִׁדְרָה צִדְדִּים מְסֻפְרִי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכָל" ❦
❦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ❦

הִיָּה שְׂרָצוֹנוֹ שְׁנֵהִיָּה עוֹסְקִים בְּמִצְוֹת גַּם כֵּן, דְּהִיָּנוּ לְקַבֵּץ נְדָבוֹת וְלַעֲסֹק בְּגִמְלוֹת חֲסָדִים וְכִיּוֹצֵא בְּזֶה וְאָמַר לָנוּ בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: עֲפִים טוֹט אִיר גָּאָר קִיִּין מִצְוֹת נִיט? (כְּלוּם אֵינְכֶם עוֹשִׂים מִצְוֹת כָּלֵל?) וְכֹנְנָתוֹ הִיָּה כַּנִּזְכָּר לְעִיל:

רַנֵּט פֶּעַם אֶחָד אָמַר: צְמָאוֹן הוּא תַּאֲוָה גְּדוֹלָה וְלִפִּי הַבְּנָתִי, כֹּנְנָתוֹ הִיָּתָה לְרַמּוֹז לָנוּ מֵעַנְיֵן הַשְׁתַּוְקוֹת וְכַסּוּפִין וְצְמָאוֹן לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. שְׂהוּא דְבָר נִפְלֵא מְאֹד כְּמוֹ הַצְּמֵא מְאֹד כְּשֶׁהוּא בָּא אֶל הַמַּיִם שְׂיֵשׁ לוֹ תַעֲנוּג גְּדוֹל מִשְׁתֵּיתוֹ לְגִדּוֹל צְמָאוֹנוֹ, נִמְצָא שְׂעֵקֶר תַעֲנוּג הַגְּדוֹל הוּא עַל יְדֵי הַצְּמָאוֹן כְּמוֹ כֵּן הוּא כָּל עַנְיָנִי כַסּוּפִין וְנִעְגוּעִים דְּקִדְשָׁה לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלַעֲבֹדָתוֹ בְּאַמֶּת וְזֶהוּ עֵקֶר תַעֲנוּג עוֹלָם הַבָּא שְׂאֵז יִזְכוּ לְרָצוֹן וְלְכַסּוּפִין בְּחִינַת רַעְוָא דְרַעְוִין שְׂהוּא בְּחִינַת הַסְתַּלְקוֹת מִשָּׂה וְהוּא בְּחִינַת אַרְבַּע מֵאוֹת עֲלָמִין דְּכַסּוּפִין דְּיִרְתִּין צְדִיקָיָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית כג-טז): "אַרְבַּע מֵאוֹת שֶׁקֶל כֶּסֶף" וְכוּ' כַּמְבֹאָר בְּזִהַר הַקְּדוּשׁ (א קכג) דְּכַסּוּפִין דְּיִקְא כִּי אֵז יִזְכוּ לְצְמָאוֹן וְלְכַסּוּפִין אֲמַתִּיִּים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שְׂזֶהוּ עֵקֶר הַתַעֲנוּג שֶׁל עוֹלָם הַבָּא שְׂיִזְכוּ בְּכָל פֶּעַם לְרוֹת צְמָאוֹנָם:

סִדְרָה שְׂלַחַן עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ז) הַשׁוֹחֵט בַּשַּׁבָּת לַחֻלָּה בֵּין שַׁחֲלָה מֵאֵתְמוֹל בֵּין שַׁחֲלָה הַיּוֹם מוֹתֵר הַבְּרִיאָה לֹאכּוֹל מִמֶּנּוּ חַי (בַּשַּׁבָּת) אֲבָל הַמְבַשֵּׁל (או עֲשָׂה שְׂאֵר מִלֹּאכָה) לַחֻלָּה אֲסוּר (בַּשַּׁבָּת) לְבְרִיאָה אוֹ לַחֻלָּה שְׂאִין בּוֹ סַכְנָה דְּחִיּוּשִׁינָן שְׂמֵא יִרְבֵּה בַּשַּׁבִּילוֹ: הַגָּה וְאֵפִילוֹ בִישׁוּל עַיִן אֵינוֹ יְהוּדִי אֲסוּר בַּשַּׁבָּת (תוֹסְפוֹת פ"ק דְּגִיטִין ור"ן פ' אֵין מַעֲמִידִין) וְאִם קִצֵּץ פִּירוֹת מִן הַמַּחוּבֵּר לַחֻלָּה בַּשַּׁבָּת אֵפִילוֹ הִיָּה חוֹלָה מִבַּעַיִן אֲסוּר לְבְרִיאָה בַּשַּׁבָּת מִשׁוּם שְׂגִדֵּל וְהוֹלֵךְ בַּשַּׁבָּת וַיֵּשׁ בּוֹ מִשׁוּם מוֹקְצָה (כ"י בַּשֵּׁם א"ח): (ג) כַּשֵּׁם שְׂאֲסוּר לְבַשֵּׁל בְּאוֹר כֵּךְ אֲסוּר לְבַשֵּׁל בַּתוֹלְדָת הַאוֹר כַּגּוֹן לִיתֵן בִּיצָה בְּצַד קִדְרָה

או לשברה על סודר שהוחם באור כדי שתצלה ואפילו בתולדת חמה כגון בסודר שהוחם בחמה אסור גזירה אטו תולדת האור וכן אסור להטמינה בחול או באבק דרכים שהוחמו מכח חמה אבל בחמה עצמה כגון ליתן ביצה בחמה או ליתן מים בחמה כדי שיחמו מותר: (ד) תבשיל שנתבשל כל צרכו יש בו משום בשול אם נצטנן: הגה ויש אומרים דוקא אם מצטמק ויפה לו (רבינו ירוחם ח"ג) ואם לא נתבשל כל צרכו ואפילו נתבשל כמאכל ב"ד שייך בו בשול אפילו בעודו רותח וה"מ שיש בו בשול אחר בשול בתבשיל שיש בו מרק אבל דבר שנתבשל כבר והוא יבש מותר לשרותו בחמין בשבת ואם הוא דבר יבש שלא נתבשל מלפני השבת אין שורין אותו בחמין בשבת אבל מדיחים אותו בחמין בשבת חוץ מן המליח הישן ומן הדג שנקרא קוליים האספנין שאינם צריכים בשול אלא מעט והדחתן היא גמר מלאכתן: הגה והוא הדין כל דבר קשה שאינו ראוי לאכול כלל בלא שרייה דאסור לשרותו בשבת דהוי גמר מלאכה (הגהות מרדכי): (ה) יש מי שאומר דדבר שנאפה או נצלה אם בשלו אח"כ במשקה יש בו משום בשול ואסור ליתן פת אפילו בכלי שני שהיד סולדת בו ויש מתירין: הגה בכלי שני ויש מקילין אפילו בכלי ראשון ונהגו ליזהר לכתחלה שלא ליתן פת אפילו בכלי שני כל זמן שהיד סולדת בו: (ו) כלי שיש בו דבר חם שהיד סולדת בו מותר להניחו בשבת ע"ג קדירה הטמונה כדי שישמור חומו ולא יצטנן ויכול לטוח פיו בבצק אם יש לו בצק שנלוש מאתמול אבל אין מניחין כלי שיש בו דבר שאינו חם כ"כ ע"ג קדירה שהיא חמה כל כך שהעליון יכול להתחמם מחומה עד שתהא היד סולדת בו: (ז) יש מפרשים דהא דשרי להניח כלי שיש בו דבר חם ע"ג קדירה הטמונה אפילו כלי התחתון על האש שרי ויש מפרשים שאם כלי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'תריח - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" -
 "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

התחתון על האש לעולם אסור: (ח) להניח דבר קר שנתבשל כל צרכו ע"ג מיחם שעל האש י"א שדינו כמניחו כנגד המדורה וכל דבר שמותר להניחו כנגד המדורה במקום שהיד סולדת בו כגון שיבש מותר להניחו ע"ג מיחם שעל גבי האש ויש אומרים דהוי כמניח ע"ג כירה לכתחלה ואסור אפילו אם נתבשל כל צרכו ואפילו אם מצטמק ורע לו ואפילו אם נותנו שם לשמור חומו וראשון נראה עיקר ומכל מקום אם הוא תבשיל שיש בו רוטב ומצטמק ויפה לו אסור לדברי הכל: (ט) כלי ראשון (פי' הכלי שמשתמש בו על האש) אפילו לאחר שהעבירוהו מעל האש מבשל כל זמן שהיד סולדת בו לפיכך אסור ליתן לתוכו תבלין אבל מלח מותר ליתן לתוכו כיון שהעבירו מעל האש דצריכא מלחא בישולא כבשרא דתורא ויש מי שאוסר לתת לתוך כלי זה בשר מלוח אפילו הוא של שור: הגה ונ"ל דבלא מלוח נמי אסור אלא דנקט מלוח דבלאו הכי אסור משום דם שבו ויש אוסרים לתת מלח אפילו בכלי שני כל זמן שהיד סולדת בו והמחמיר תע"ב (תוספות ומרדכי פרק כירה) ואם עבר ונתן מלח אפילו בכלי ראשון אפילו הוא על האש שעבד איסורא מותר המאכל דהמלח בטל ע"ג המאכל (ב"י בשם שבולי הלקט):

סֵדֶר לְקוּטֵי תַפְּלֹת הַיּוֹמִי:

תַּפְּלָה עַד תַּתְּעַג: {מיוסד ע"פ תורה ר"ט} יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתעזרני ברחמיך הרבים, ותזבני להכנים אורחים תלמידי חכמים בתוך ביתי, ואזכה לקבלם בכבוד גדול ולכבדם בכל עז ופאר עד שייעלה לפניך מצוה זו של הכנסת אורחים תלמידי חכמים כאלו הקרבותי תמידין כסדרן ובזכות זה תעזרני שאזכה להתפלל תפילתי לפניך בכונה גדולה בכל לב ונפש, ובמחשבה זכה ונכונה לשמך הגדול לבד באמת,

וּבְלִי שׁוֹם בְּלְבוֹל וְעַרְבוּב הַדַּעַת, וּבְלִי שׁוֹם מִחֻשְׁבוֹת זָרוֹת כָּלֵל
 וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי מִתְּפִלוֹת רָעוֹת, וְלֹא יִבְלְבוּ הַתְּפִלוֹת רָעוֹת
 אֶת תְּפִלָּתִי הַקְּדוּשָׁה, וְתִתְקַן וְתִזְכָּךְ אֶת תְּפִלָּתִי, וְתִהְיֶה תְּפִלָּתִי
 שְׁלֵמָה וּסְדוּרָה בְּפִי, וְיִהְיוּ נָא אֲמָרֵי לְרָצוֹן לְפָנַי אֲדוֹן כֹּל וְתַעֲלֶה
 תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ לְרָצוֹן לְמַעַלְתָּהּ לְמַעַלְתָּהּ, וְתַעֲלֶה וְתִנְשָׂא לְהִיּוֹת כְּתָר
 לְרֹאשִׁי, וְתִמְלֵא כָּל מְשָׁלוֹתַי לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים "הֲאֵזִינָה ה'
 תְּפִלָּתִי וְהִקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנוֹתַי וְאֲנִי תְּפִלָּתִי לָךְ ה' עֵת רָצוֹן,
 אֱלֹקִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ יַעֲרַב עָלָיו שִׁיחִי, אֲנֹכִי
 אֲשֻׁמַּח בְּה' יִתְמוּ חַטָּאִים מִן הָאָרֶץ, וְרִשְׁעִים עוֹד אֵינָם, בְּרַכִּי
 נַפְשִׁי אֶת ה', הַלְלוּיָהּ:

תְּפִלָּה עַה תַּתְעַד: {מיוסד ע"פ תורה ר"י} יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה'
 אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּרְחֵם עָלַי וְתַעֲזֹרְנִי
 וְתוֹשִׁיעֵנִי שְׂאֵזְכָה לְסוּר מֵרַע וְלַעֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ תָּמִיד,
 וְתִתְּנֵנִי לְאַהֲבָה לְחַן וְלַחֶסֶד וְלְרַחֲמִים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינַי כָּל רוּאֵי,
 וְתִגְמְלֵנִי חֲסָדִים טוֹבִים וְאַזְכָּה לְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת מִצְוֹת "וְאַהֲבַת אֶת
 ה' אֱלֹקֶיךָ", שִׁיְהִיָּה שֵׁם שָׁמַיִם מִתְאַהֵב עַל יָדַי, שִׁיְהִיָּה מִשְׁאֵי
 וּמִתְּנֵי בְּאַמוּנָה, וְדַבְּרוּרֵי בְּנִחַת עִם הַבְּרִיּוֹת וְיִהְיֶה רוּחַ הַמָּקוֹם וְרוּחַ
 הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הַיְמָנִי וְאַהֲיֶה אֶהוּב לְמַעַלְתָּהּ וְנִחְמַד לְמַטָּה, וְאַמְצָא
 חֵן וְשִׁכְל טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹקִים וְאָדָם וְתַרְחֵם עָלַי וְתִזְמִין לִי פְּרֻנְסָתִי
 בְּרוּחַ, וְתִתֵּן לִי כָּל צָרְכֵי וְכָל צָרְכֵי אֲנָשֵׁי בֵּיתִי קֹדֶם שְׂאֲצַטְרֶךָ לָהֶם,
 בְּלִי יִגִּיעָה וְטִרְחָ וְעָמַל כָּלֵל:

תַּתְעַה: רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם אַתָּה יַדְעָתָ כִּי קָשִׁין מְזוֹנוֹתֵינוּ כְּקָרִיעַת
 יַם סוּף, אֲבָל גָּדוֹל אַתָּה וְרַב כֹּחַ, וּבְכֹחְךָ הַגָּדוֹל וּבְחַסְדֶיךָ הַרְבִּים,
 גַּם קָרִיעַת יַם סוּף קָל לְפָנֶיךָ, כִּי מִי יֹאמֶר לָךְ מַה תַּעֲשֶׂה וְאֵין דְּבָר
 נִמְנַע מִמֶּךָ, עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּזָכוֹת אֲבֵינוּ הַרְאֵשׁוֹן אֲבָרְחָם אִישׁ

זֶה נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּתְרוּכָה מִזֶּה רְצוֹן יֵצֵא לְעַד מִקְוֵה שִׁדְּךָ לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנוֹ יְהִי תִיקוֹן לְכָל יְמֵינוּ
זֶה נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

הַחֶסֶד, וַעֲשֵׂה לְמַעַן אֲהַבְתּוּ, וְתֵן לָנוּ פְּרָנְסוֹתֵינוּ בְּהַרְחֵבָה גְּדוֹלָה
בְּלִי יַגִּיעָה וְטָרַח וּבְלִי שׁוּם טְרָדָא כְּלָל, וְאַל תַּצְרִיכֵנִי לֹא לְיַדִּי
מִתְּנַת בְּשָׂר וָדָם וְלֹא לְיַדִּי הַלְוָאתָם, בְּאַפֵּן שְׂאֵזְכָּה לְשֹׁמֵר מִצְוֹתֶיךָ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ וְלַעֲסֹק בְּתוֹרָתְךָ תָּמִיד כָּל יְמֵי חַיֵּי אֲנִי וְזֵרְעִי וְזֵרַע
זֵרְעִי וְכָל זֵרַע עִמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם וְיָקִים בִּי מִקְרָא
שְׁכָתוֹב: "הַשִּׁלְךָ עַל ה' יְהַבֶּךָ וְהוּא יְכַלְכְּלֶךָ, לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט
לְצַדִּיק עֵינָי כָּל אֵלֶיךָ יִשְׁבְּרוּ, וְאַתָּה נּוֹתֵן לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ
פּוֹתַח אֶת יָדְךָ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן" אָבִי אָב הַרְחֵמֵן פְּרָנְסֵנִי
וְכַלְכְּלֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְבַד, לֹא כְּמַעֲשֵׂי וּכְרַע מַעֲלָלִי, רַק
בְּחֶסֶדְךָ עֲשֵׂה עִמִּי, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "נוֹתֵן לָהֶם לְכָל בְּשָׂר כִּי לְעוֹלָם
חֶסֶדוֹ" וְאַל תַּעֲזֹבֵנִי וְאַל תִּטְּשֵׁנִי, עֲזָרְנִי כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְתִּי, "אַל
תַּעֲזֹבֵנִי ה', אֱלֹקֵי אֵל תִּרְחַק מִמֶּנִּי, חוֹשָׁה לְעֲזָרְתִּי אֲדֹנָי תִּשׁוּעָתִי":

תְּפִלָּה עו תתעו: {מיוסד ע"פ תורה רי"א} יהי רצון מלפניך ה'
אֱלֹקֵינוּ וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּזְכְּנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
לִילְךָ וְלִנְסַע לְצַדִּיקִים אֲמֵתִים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְלַהֲיוֹת מְקַשָּׁר
תָּמִיד לְצַדִּיקִים אֲמֵתִים וְעַל־יְדֵי־זֶה אֶזְכָּה לְקַדֵּשׁ אֶת דַּעְתִּי
וּמַחְשַׁבְתִּי בְּקֹדֶשׁ גְּדוֹלָה וְתַחֲמַל עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה, וְתִהְיֶה
בְּעֲזָרִי וְתִצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וּמִכָּל מִינֵי פְגָם
הַדַּעַת שְׁבַעֲוֹלָם וְתַחֲנִנֵנִי מֵאַתָּה חֲכָמָה דַּעַת בִּינָה וְהַשְׁכָּל, וְתַזְכְּנֵנִי
מִהָרָה לְקֹדֶשׁ הַמַּחְשָׁבָה בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמֶּת וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
תְּמַתִּיק וְתַבְטִיל כָּל הַדֵּינִים מֵעַלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמָּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכָּה לְקַבֵּל קֹדֶשׁ רֹאשׁ הַשָּׁנָה עַל יְדֵי הַצַּדִּיקִים
אֲמֵתִים, וְלִתְקַן כָּל הַתְּקוּנִים שְׁצָרִיכִין לְתַקֵּן בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהוּא
מְקוֹר הַדֵּינִים שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה וְתִהְיֶה מַחְשַׁבְתֵנוּ קְדוּשָׁה וּמְחֹרָה
תָּמִיד, וּבְפָרְט בְּרֹאשׁ־הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ אָנָּה רַחוּם בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים

תַּרְחַם עָלֵינוּ, וְתִזְכְּנוּ וְתַחַנְנוּ אֲזִי לְקֹדֶשֶׁת הַמַּחֲשָׁבָה בְּיוֹתֵר,
 וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְיַלְנוּ שְׁלֵא יַעֲלֶה אֲזִי עַל מַחֲשַׁבְתֵּנוּ שׁוּם מַחֲשָׁבָה זָרָה
 וְחִיצוֹנָה כָּלָל, רַק בְּשִׂמְךָ נִגִּיל כָּל הַיּוֹם בְּאַיְמָה וּבִירְאָה בְּקֹדֶשֶׁת
 וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה, בְּמַחֲשָׁבוֹת קְדוֹשׁוֹת וְזִכּוֹת וְצַחוֹת בְּתַכְלִית הַזִּכּוֹת
 וְהַבְּהִירוֹת, עַד שֶׁנִּזְכָּה בְּכַח הַתְּקַשְׁרוֹת הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּם, לְתַקֵּן
 וּלְבַרֵּר כָּל הַבְּרוּרִים בְּרֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, לְבַרֵּר כָּל נִיצוּצוֹת הַקֹּדֶשֶׁת
 מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת, וּלְהַמְתִּיק וּלְבַטֵּל כָּל הַדֵּינִים שֶׁבְּעוֹלָם מֵעָלֵינוּ
 וּמֵעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְיִמְשֹׁךְ עָלֵינוּ אֶךְ טוֹב וְחֶסֶד וְיִשׁוּעָה
 וְרַחֲמִים גְּדוֹלִים, "מִרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה" וְתַכְתֵּבֵנוּ
 וְתַחַתְּמֵנוּ אֲזִי לְחַיִּים טוֹבִים אַרוּכִים וּלְשָׁלוֹם, לְחַיִּים אֲמִתִּיִּם חַיִּים
 שְׂיֵשׁ בָּהֶם יִרְאֵת שָׁמַיִם, חַיִּים שֶׁנִּזְכָּה בָּהֶם לְשֹׁמֵר מְצוּוֹתֶיךָ
 וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם, וּלְתַקֵּן כָּל מַה שֶׁפָּגַמְנוּ מֵעוֹדֵנוּ
 עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְתִשְׁפִּיעַ עָלֵינוּ פִּרְנָסָה טוֹבָה וְרַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם
 וְכָל טוֹב: